

MARNO JÁNOS

Verekedés után

(Mednyánszky László azonos című festménye után)

*A könyökébe karmol. Így pihen
meg. Így veszi oltalmába őt a festék
bozótja. Piheg, mormolod, bár a kép
ezt nem igazolja. Nem mozdul.
Ki van feszítve. Megnézheted
magad. Verekedés után. 18-
98. (Kötőanyag.)
Félsz, hogy rosszul bánysz az idővel.*

*Visszahúzódik egy sarokba,
a sarok kivehetetlen, többet nem
is szólsz róla, vagy ha igen,
akkor is csak úgy, találomra,
is-is eséllyel. S ahogy ezt ő mind
előre tudja. Tekintete el-*

*vág. Tekintete metsző, elnéz
melletted, azt mondja: meg-
bántottál. És megvillantja reményét,
hogy megbántódtál te is.
Hogy van valami kölcsönös e
viszonyban, mely ferde.
A szája duzzadt.*

*S közben szólsz egy másik fes-
tővel, akinek leszakadt a
szája. De visszavarták még*

*időben, mi sem látszik rajta.
Könnyebben beszél, mint valaha.
Azt mondja, fényes nappal verték
le neki csúcsforgalomban,
a város szívében, egy óra
alatt.*

*Ott állt az óra alatt,
és elfordult volna éppen,
amikor utánaütöttek.
S a felső ajka leszakadt.
(Most együtt lógtok egy számítógépen.)*

*

*Ámul. Báméskodik, egy
ponton túlra, mely (pont) félreesik tőled.
S mintha egy ablak mellett ülne,
s még egy alak is fölkenve
oda, az üvegre,
és úgy nézed, hogy válik le a bőre.
A húst nem látod. Semmi belső-*

*séget – az mind beléd költözött;
át vagy hatva tőle;
létével, melyről nincsen gőzöd.
Sőt, odakint azt is fölveted,
hogy történt bármi köztetek,
arra ínye kötelezte őt.*

*Nem te. Te csak egyet-
értesz vele: torkig vagytok.
Nem eszel belőle
többet. Jóllaktál egyszer egyszer
s mindenkorra – egyelőre
így érzed. Majd felcsavarodik
a szívedre a beled, sár-
koszorúba fonja, a sárgába
egy kevés kéket forgat vissza, kész*

*vagy. Téglaport szórtál a ködbe,
ellaksz, nem szólsz róla többet.*

*

*Összezárva nyelő- és a lég-
csöved. Össze vagy zárva egy légy-
gyel, amely még árthat is neked.
(Beköphet; rossz híredet keltheti.)
Kék a füle, kék az ujja,
mintha benne nyilvánulna
meg a lélek. Amely itt a
tulajdon árnyékát boncolja.
A széketét, hogy azt ne mondja.*

*Kicsorgatva s elmázolva
szeméből a zöldet. Az övé
legyen barna. Mélyebb, mint a bűn
maga. S akkor egyszerre jön
itt a másik, mögötte vagy, mész
utána, s azt forгатod: Hol van az még?!
S mit adj néki? És amellet vagy a vég-
én, hogy ami tőled csak belefér,
s akkor a halált kezded szépen,*

*ezt följegyzed: kezded szépen
a halált is nemlétezőnek
tekinteni. S őnéki meg
anyagra nincs szüksége többé.
Egyre nézed a tekintetét,
és hallod, hogy nézettségi
indexe a világhálón
szebb reményre jogosítja.*

*

(mein Sohn)

*Kevesebb is voltál nála, mikor
megismerted. Zöldfülű. De már zaka-*

*tolt a fejed, másoltad őt nyakra-
főre, elébe vágva olykor a
természetnek. Ám az orrod
még mindig túlnőtte akkor a szaga,
éjjelente ölted volna meg magad,
hogy mibe ütötted. Nem tévedtél.
Csak tenni is elmulasztottad – láttad
kinézni a sötétben, s akkor, hogy kan-
csal. És a szíved erre megtelt nappal.*

*

*Untad magad. És őt nemkülönben,
hogy már-már úgy fest, mint egy angyal.
Mintegy a természettől fogva. És
közben napról-napra szárnya-
szegettebben. Fogtad a vásznat
egyszer, hozzávágtd, és megmáasztad.
Nem voltál magadnál. Most viszont
leheted őt egész világosban.*

*

*Ahogy megruházva ül egy zsákban.
Félreszabva mindene. Derékban,
oldalról kapod a fényt, október
16-án, a nemiség
alig izgat éppen. De azért fáj.
Drága tiszta lélek, nincs az a táj,
ami ne volna egyszer legalább
áthatva veled, veled magaddal
így nem is kísérletezek. Hol jársz
most valóban, az sem érdekel. Tör-
hetem a lábam, a fejem bármiben,
úgy is csak (minden kép) utánad megyek.*

*

*Markában tartja a könyökét.
Viszont a másikkal mintha még
lendületben lenne. Mondjuk egy ú-*

*n. ablakra nézve, amelyben, csukott
szemmel, megmutatkozik a környék:
feszes égbolt, s egy hústorony mögött
az egymásba hullámozó húshegyek;
a levegő paradís és nyers.
És mint ha egy gyufa serceg.*

*

*Nyúlkatulya. Ott rázod egy
kávézóban a század végén, át-
ellenben a Nyúlkaszárnya portájával.
S csak nem akarsz rágyújtani.
Másnapos vagy éppen. Szabad.
Erre azért nem szedsz mérget.
Tegnap kint jártál a temetőben,
s így esett ki, hogy ma mi van.
És rázhatod a fejedet
is, akkor sem fog beugrani.*

*Jársz vagy ötven körül pár év
múlva, s még akkor sem fogsz be-
vonulni. Máskor úgy eszmélsz,
hogy túl vagy rajta. Úgy is festesz. Nem
nyúlsz egy darabig ecsethez, tíz
ujjal böksz a levegőbe,
csak kiszúrsz egy hírt belőle
róla is... – Kiról? Ó, most hirtelen
mintha őhózzá sem fűzne
semmi; s ezt nyomban érdekesnek is*

*találod. Mert magaddal is
jársz így olykor; semmi közöd mondjuk mind-
járt a lábadhoz; távol áll tőled
útszéli szerelmekbe esni;
fáradtan kelsz, október 19.,
eszedbe sincs megelőzni estig
a korodat. Háború biztosan lesz,
ebben nem csalódhatsz, az új fiú*

*oly aprócska szakállcsokrot serkent
az ajka alatt. S szív is, de csak ultra*

*kentet. Majd éjszaka ismét útra
kelsz, feketék közt haladsz át
egy hídon, nem mozdulnak, szemük sár-
gája és kékje villan rád;
a pára is kék, csupán a víz
tömege barna sötét, de harsány
fehér arra lent, amerre habzik;
erődöt veszi a látvány,
s meghányva-vetve így, a csontjaid
sem tartanak úgy össze már.*

*

(fern von der Heimat)

*S újfent a platzon, a mű-
teremfényben, egyszerre az szúr
szemet, hogy macska. És mintha agyag-
felhőkbe burkolózna, melyekben
megkapaszkodhat egyúttal. Nem
mondanád, hogy a sajátját fújja.
Cigánykölyöknek nézed. Tizenhat-
tizenhétnek. Egyedül aludtál,
a modelled lelépett, miután
megtetszett magának itt nálad a múlt
éjjel, és valami semleges témán
összekaptatok. Mintha föld nyelte*

*volna el. Még most sem kapsz levegőt.
Nem is aludtál, csak álmodtad, hogy
alszol. A zsebedben matattál, és
furcsának találtad, hogy mit keres
benne papírzsebkendők mellett még
egy vászon. Aztán hamar leesett,
hogy a kulcsokat csavartad bele,
ki ne lyukasszák nadrágod zsebét.*

*Nagyon vigyázol, egyszerre több
lépésedre, s úgy szólítod őt,
mintha fíjad lenne; s azután meg
mintha vonaton ülne. Az alag-*

*utat is ismered, amely a képet
megsárgítja nyomban, amint beléptek.
Megnő a zaj, nem szóltok egymáshoz
a meddő zibálásban. De sírva
fakadsz azon, hogy itt van; távol
az otthoni dolgoktól, amelyek oly
leverően tudnak hatni; gyerekkor;
nyálazott ujjal árnyaltad a rajzot,
amit egy újságból másoltál. Tél volt,
délután. Térded felhúzza az ágyban,
a deszkán kicsorbult egy rajzszög. Dühbe
jöttél, s tésztaóra dagadt meg az arcod.*

